

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119327067
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6119327067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený JUDr. Oskarom Chnárkom, advokátom, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej: M. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. U. XX/XX, XXX XX F. D., o zaplatenie 10.066,04 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/102/2019 - 80 zo dňa 12. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13Csp/102/2019 - 80 zo dňa 12. 11. 2019 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 10.066,04 Eur (istina 6.351,68 Eur + kapitalizované dlžné zmluvné úroky a úroky z omeškania do 19. 12. 2018 vo výške 3.714,36 Eur) spolu s úrokom vo výške 20,90 % ročne z istiny od 20. 12. 2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z istiny od 20. 12. 2018 do zaplatenia a náhrady trov konania, zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (výrok II.). Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., keďže jej predmetom bolo dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanej vo forme úveru (§ 1 ods. 2 tohto zákona). Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti teda ako dodávateľ (§ 52 ods. 3 OZ) a žalovaná ako spotrebiteľ - fyzická osoba, keď nekonala pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti (§ 53 ods. 4 OZ). Jedná sa teda o spotrebiteľský zmluvný vzťah v zmysle § 52 a nasl. OZ. Taktiež nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 6.500,- Eur, ktorý nesplácala riadne a včas v súlade so zmluvou. Nebolo nesporné, že zmluvné strany sa v súlade s § 565 OZ dohodli v čl. 5 bode 5.5 písm. a/ OP na možnosti predčasného zosplatenia úveru, pričom právny predchodca žalobcu toto právo využil. Z listiny aktuálny stav úveru vyplýva, že žalovaná od 25. 11. 2015 do zosplatenia úveru nezaplatila žiadnu splátku, pričom v omeškaní bola s úhradou splátok splatných od 20. 06. 2015 do 20. 07. 2016. Je teda zrejmé, že najneskoršou neuhradenou splátkou, s ktorou bola žalovaná ku dňu predčasného zosplatenia úveru (25. 07. 2016) viac ako 3 mesiace v omeškaní, bola splátka splatná dňa 20. 04. 2016, ktorá zosplatenie vyvolala. Trojročná premlčacia doba potom podľa § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka začala plynúť dňa 20. 04. 2016. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola doručená súdu dňa 11. 07. 2019, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby, na čo súd v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) prihlíada

vo všetkých konaniach, ktoré začali po 05. 12. 2018 ex offa. Podľa § 54a OZ totiž nemožno vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy. V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 343/2018 Z. z., ktorým bol Občiansky zákonník doplnený o predmetné ustanovenie, sa vymáhaním premlčaného práva rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. V tejto súvislosti súd poukázal na rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/34/2018 z 18. 10. 2018 a Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/42/2017 zo dňa 18. 01. 2018, ako aj na závery zo zasadnutia občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. 03. 2019. Z rozhodovacej činnosti bolo súdu z iných konaní vedených na tamomšom súde známe, že žalobca po tom, čo ho súd v zmysle § 138 CSP s poukazom na § 54a OZ vyzval na späťvzatie žaloby z dôvodu uplatnenia premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, tento nevzal žalobu späť, pričom v odpovedi na výzvu sa výslovne domáhal toho, aby súd zaslal žalobu na vyjadrenie žalovanému argumentujúc tým, že ak tento uzná nárok, nie je potrebné už vykonať žiadne dokazovanie vo veci. Žalovaná nemá právnické vzdelanie, nerozumie čo je premlčanie ani aké má dôsledky uznanie premlčaného dlhu. V zmysle § 54a veta druhá OZ pritom zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. Naopak žalobca má právneho zástupcu, a teda aj vedomosť o tom, že premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať podľa § 54a OZ. Ak napriek tomu podal žalobu na súd, spoliehajúc sa, že slabšia zmluvná strana jeho premlčaný nárok uzná, je to v hrubom rozpore so zákonom (§ 54a OZ) aj s dobrými mravmi. Takémuto konaniu súd odmietol poskytnúť ochranu, o to viac, že žalovaná je v nepriaznivej životnej situácii. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nerozhodol rozsudkom pre uznanie podľa § 282 CSP, pretože pohľadávka žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy je premlčaná, na ktorú okolnosť súd prihliada z úradnej moci a premlčané právo veriteľovi nie je možné priznať. Poukázal na to, že z tohto dôvodu by potom rozsudok pre uznanie bol v rozpore s hmotným právom, a to ustanovením § 54a OZ, a preto žalobu v celom rozsahu z dôvodu premlčania zamietol. Vec právne posúdil podľa § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z., § 51 ods. 1 a 2, § 54a, § 879v, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565, § 53 ods. 9 OZ, pričom poukázal na ust. § 151 ods. 1 a § 282 CSP. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP v spojení s čl. 4 a čl. 17 CSP tak, že úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28. 02. 2018).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca v celom rozsahu z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietal, že súd prvej inštancie napriek tomu, že žalovaná nárok žalobcu v celom rozsahu uznala a žiadala tento splácať v pravidelných mesačných splátkach a žalobca v súlade s ust. § 282 CSP navrhol súdu vydať rozsudok pre uznanie, súd prvej inštancie nerozhodol rozsudkom pre uznanie z dôvodu, že pohľadávka žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy je premlčaná a na túto okolnosť súd prihliada z úradnej moci a premlčacie právo veriteľovi nie je možné priznať. S právnym názorom súdu prvej inštancie žalobca nesúhlasí, toto považuje za nesprávne, nezákonné a arbitrárne. Má za to, že rozhodnutie je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie. Uviedol, že úkony, ktorými sporové strany disponujú konaním alebo jeho predmetom, sa označujú ako dispozičné procesné úkony. Určité úkony však majú aj relevanciu vo vzťahu k hmotnému právu, a tým je aj rozsudok na základe uznania. Uznanie nároku je procesný úkon, ktorý ovplyvňuje obsah rozhodnutia súdu vo veci samej. V prípade uznania strany prejavia hmotnoprávny úkon voči súdu a súd meritórne rozhodnúť musí. Rozsudok pre uznanie prichádza do úvahy v prípade, ak kedykoľvek počas konania žalovaný pred súdom uzná nárok uplatnený žalobou, prípadne jeho základ. Uznanie nároku je tak procesným úkonom žalovaného, ktoré je možné uskutočniť vo všetkých formách predpísaných zákonom pre podania strán. Súd v procesnom práve neskúma skutočnosť vôle žalovaného, iba jeho vonkajší prejav. Ustanovenie § 282 CSP neuvádza žiadne obmedzenia, pre ktoré by nebolo možné spor rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Civilný sporový poriadok nedáva súdu možnosť rozhodnúť sa, či vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, ak sú pre jeho vydanie splnené zákonné podmienky. V prípade, ak by zákonodarca chcel umožniť súdu rozhodnúť sa, či v konkrétnom prípade vydá alebo nevydá rozsudok pre uznanie, v citovanom ustanovení CSP by takáto dispozičná možnosť pre súd bola vyjadrená. Žalovaná v písomnom vyjadrení uznala nárok žalobcu, pričom uznanie nároku žalovaná vykonala voči súdu, súd mal teda povinnosť na základe návrhu žalobcu vydať rozsudok pre uznanie nároku, nakoľko k tomu boli splnené všetky zákonné podmienky. V prípade uznania nároku súd nemá právo skúmať skutkový stav, pretože sa musí uspokojiť s uznávacím prejavom žalovanej. Nemá právo rozhodnúť sa, či rozsudok pre uznanie vydá alebo nevydá. Splnenie zákonných podmienok stačí na to, aby bol rozsudok pre uznanie vydaný. V prípade rozsudku pre uznanie súd nemá ani možnosť zistiť, či je uznanie ako právny úkon v rozpore s právnymi predpismi, keďže

v časti, v ktorej žalovaný uzná nárok žalobcu, nie je oprávnený skúmať skutkový stav. Poukázal na uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/6/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/517/2016, sp. zn. 5Co/85/2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/345/2016. Ďalej poukázal na uznesenia NS SR sp. zn. 2Cdo/76/2015 a 3Cdo/437/2013. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že nakoľko nemá právnické vzdelanie, ani možnosť zaobstarať si právnik, nerozumie doručeným listinám. Uznala dlh, pretože si ho bola vedomá a myslí, že okresný súd vec správne právne posúdil, navrhla, aby súd rozsudok okresného súdu podľa Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

4. V dôsledku odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobcu voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP, pričom vzhľadom na zistený skutkový stav súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolací dôvod žalobcu uvedený v jeho odvolaní, a to nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

8. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia, zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k zásade jedinej námietke žalobcu uvedenej v odvolaní, ktorá spočívala v námietke, že súd vykonal nesprávne právne posúdenie, keďže žalovaná v konaní pred súdom uznala uplatnenú pohľadávku v žalobe, a preto súd prvej inštancie mal postupom v zmysle § 282 CSP rozhodnúť vo veci rozsudkom pre uznanie a nemal prihliadať na premlčanie pri aplikácii ust. § 54a OZ, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nepochybne žalobu zamietol z dôvodu, že pohľadávka žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy je premlčaná, na ktorú okolnosť súd je povinný prihliadať z úradnej moci v zmysle § 54a OZ a premlčané právo veriteľovi nie je možné priznať a práve z tohto dôvodu dospel k názoru, že vo veci nemožno rozhodnúť rozsudkom pre uznanie pri aplikácii ust. § 282 CSP.

9. Podľa § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

10. Odvolací súd uvádza, že ust. § 282 CSP upravuje inštitút rozsudku pre uznanie, pričom sa jedná o ustanovenie, ktoré má vo svojej podstate zabezpečiť procesnú ekonomiu sporového konania, pričom

nie je vylúčený ani v spotrebiteľských sporoch. V prípade, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom, resp. jeho časť, súd pri aplikácii ust. § 282 CSP rozhoduje rozsudkom pre uznanie za podmienky, že žalobca navrhol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Preskúmaním veci odvolací súd mal nepochybne za preukázané, že tieto podmienky v súdnej veci splnené boli. Odvolací súd však poukazuje na to, že časť odbornej verejnosti zastáva názor, že súd nesmie rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, pokiaľ spotrebiteľská zmluva alebo iné zmluvné dokumenty súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou obsahujú zmluvnú podmienku, ktorá je neprijateľná. Tento názor opierajú o to, že súdy sú povinné v spotrebiteľských sporoch chrániť slabšiu stranu, a to aj tým, že z úradnej povinnosti prihliadajú na existenciu takýchto zmluvných podmienok s poukazom na ust. § 295 a § 298 CSP. Uznávací prejav žalovaného v takom prípade súd síce poznamená v zápisnici, resp. vo zvukovom zázname, v písomnom odôvodnení rozsudku však uvedie, prečo mu nepriznal procesnoprávne účinky (komentár k § 282 - ASPI). Odvolací súd tiež poukazuje, že aj rozhodovacia prax súdov (odvolacích) je rozdielna, keď niektoré odvolacie súdy zastávajú názor, ako ho v odvolací prezentoval žalobca, avšak existujú aj opačné názory vo vzťahu k posúdeniu uznávacieho prejavu a vydaniu rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 282 CSP (viď rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Co/150/2017, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/128/2018, Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/214/2019). Odvolací súd k poukazu žalobcu v podanom odvolaní na ním citované rozhodnutia odvolacích súdov, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (uvedené vyššie), uvádza, že v predmetných konaniach sa súdy vysporadúvali s aplikáciou ust. § 282 CSP za situácie, že žalovaná strana (pričom v niektorých konaniach žalovanou stranou bol spotrebiteľ) nárok uznala, avšak v uvedených konaniach nebolo uplatňované premlčané právo, za situácie, že súd by bol povinný ex offo v zmysle § 54a OZ na premlčanie uplatneného práva žalobcom vo vzťahu k spotrebiteľovi prihliadať. Odvolací súd je v zhode s názorom žalobcu, že uznávací prejav žalovanej, ktorý urobila vo vyjadrení k žalobe a bol adresovaný súdu, je procesným uznaním nárokov uplatnených žalobou žalobcu v zmysle § 282 CSP. Odvolací súd však nie je toho názoru, že každé uznanie nároku musí byť nevyhnutne súdom akceptované a viesť na návrh žalobcu k vydaniu rozsudku pre uznanie nároku. Rozsudok pre uznanie ako každé iné rozhodnutie súdu by malo byť zákonné, t. j. v súlade s hmotným právom (právnym predpisom). Aj keď, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 153a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov v spojení s ust. § 99 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, to nie je v ust. § 282 CSP explicitne vyjadrené, vyplýva to však z ochrany slabšej strany - spotrebiteľa. Odvolací súd preto je toho názoru, že napriek uznávaciemu prejavu žalovanej spotrebiteľky a návrhu žalujúceho dodávateľa na vydanie rozsudku pre uznanie, tento nemožno vydať, ak by odporoval hmotnému právu - napríklad v žalobe by sa uplatňoval nárok na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorej neplatnosť skúma aj bez návrhu alebo by sa uplatňovalo premlčané právo, na ktoré súd zo zákona musí pri rozhodovaní o žalobe prihliadať v zmysle § 54a OZ. Aj keď žalovaná v konaní pred súdom uznala nároky uplatnené v žalobe a nevzniesla námietku premlčania, keďže súd v zmysle § 54a je povinný prihliadať na premlčané právo z spotrebiteľskej zmluvy, pričom zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť, možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel, pričom zo spisu nevyplýva, že by žalovaná spotrebiteľka v čase uznanie nároku mala vedomosť o premlčaní práva uplatneného v žalobe, priznanie žalobou uplatneného nároku by bolo v rozpore s hmotným právom tak, ako to konštatoval správne súd prvej inštancie. Ak teda súd dospeje k názoru, že žalobca žalobou uplatnil premlčané právo, pričom sa jednalo o premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy a v konaní nie je preukázané, že by spotrebiteľ v čase uznanie nároku mal vedomosť o premlčaní uplatneného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, v takom prípade neprichádza do úvahy vydanie rozsudku pre uznanie pre jeho rozpor so zákonom. Odvolací súd uvádza, že novela Občianskeho zákonníka prevedená zákonom č. 343/2018 Z. z. zaviedla s účinnosťou od 05. 12. 2018 nemožnosť vymáhania a zabezpečenia premlčaných spotrebiteľských nárokov v ust. § 54a OZ. Doplnenie tohto nového ustanovenia bolo vyvolané potrebou zosúladiť doterajšie právne predpisy s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 11/2016-60 zo dňa 07. 02. 2018. Odvolací súd poukazuje, že súd prvej inštancie vec posúdil podľa citovaného ust. § 54a OZ, keď vznesenie námietky premlčania žalovanou nebolo v tomto spotrebiteľskom spore potrebné a súd prvej inštancie náležite prihliadol na premlčanie z úradnej povinnosti aj bez návrhu, teda ex offo, keďže žalobca ako podnikateľ si neuplatnil svoj nárok na súde voči žalovanej ako spotrebiteľke včas pred uplynutím premlčacej doby. Odvolací súd poukazuje na to, že pri aplikácii ust. § 54a Občianskeho zákonníka súd má zákonnú možnosť preskúmať premlčanie nároku a dokonca aj prípadný uznávací prejav spotrebiteľa môže byť akceptovaný len pri splnení zákonných podmienok, a síce, že žalovaný spotrebiteľ vedel o premlčaní, pretože len v prípade, ak tento o premlčaní vedel, možno zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom, alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť, a to na základe

právneho úkonu dlžníka (druhá veta § 54a OZ), čo v súdnej veci splnené nebolo. S prihliadnutím teda na hore uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP, keď preskúmaním veci zistil, že súd prvej inštancie s prihliadnutím na zistený skutkový stav vykonal správne právne posúdenie. Odvolacia námietka žalobcu, ktorý namietal práve nesprávne právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná nie je. Odvolací súd zároveň preskúmal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o trovách konania, pričom dospel k názoru, že toto rozhodnutie je vecne správne, žalovaná síce bola úspešnou stranou sporu, avšak v konaní pred súdom prvej inštancie žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, preto súd správne rozhodol, že žalovanej trovy konania voči žalobcovi nepriznáva.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 pri aplikácii § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Hoci žalovaná bola v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu a v zmysle § 255 ods. 1 CSP by jej prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže odvolací súd mal za preukázané, že žalobkyni žiadne trovy konania v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, nevznikol žalobkyni ani nárok na náhradu trov konania, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).